

Et Bidrag til Forhandlingen om det sædelige Lighedskrav.

Frøben Elisabeth Grundtvigs fortræffelige Foredrag om de sædelige Lighedskrav, som findes i Aprilhæftet af „Kvinden og Samfundet“, slutter med, at nu ønsker hun at høre andre Kvinders Mening om Sagen. Dette skete jo ogsaa paa Dansk Kvindesamfunds Møde, hvor Foredraget først blev holdt, idet der opstod en ret livlig Diskussion, medens dog alle Talerne og øjensynlig det aldeles overvejende Flertal af Forsamlingen var fuldt enige om Maalet, der skulde tilstræbes, nemlig ikke, at „Kvinderne skulle blive som Mænd“, men at „Mændene bør blive som Kvinder.“

Dansk Kvindesamfund har saaledes talt, og der kan ikke være mindste Tvivl om, i hvilken Retning Samfundet som Helhed ønsker at se Udviklingen gaa. Jeg kunde før saa vidt gjerne tie stille med den Smule, jeg har at sige; men der er dog enkelte af de Udtalelser, der fremkom i Diskussionen, som jeg gjerne vilde have Lov til dels at modsige, dels at understrege.

Var der altsaa som anført ingen af de talende, der holdt paa den Anskuelse, at Drifterne ere saa stærke, at vi nødvendigvis maa give dem slappe Tøjler og lade dem have Lov til at løbe løbsk, saa forekom det mig derimod, at der var nogle, som var tilbøjelige til at gaa over Stregen paa den modsatte Side, idet de næsten vilde paastaa, at der overhovedet ingen Vanskelighed findes. Her kom den ene Dame efter den anden og fortalte os, at de ikke kjendte noget til Driftslivet og aldrig havde følt noget i den Retning, som de vilde kalde lavt og urent. Det er ikke min Mening at drage disse Damers Paalidelighed i Tvivl. Martensen forudsætter jo ogsaa i sin Ethik, at der gives „angeliske Naturer“; men at just Flertallet af os skulde være Engle, det kan jeg ikke tænke mig, og jeg tror heller ikke, det fordres af os. Vor Herre Jesus har sagt, at i Opstandelsen, hvor der hverken bortgiftes eller tages til Ægte, der „skulle vi vorde Engle lige“; men han har aldrig sagt, at vi skulle blive det her paa Jorden. Lad os da ikke stille større Fordringer til hverandre, end Herren stiller til os. Det vilde heller ikke nytte noget, for vi kunne ikke fyldestgøre dem.

(2)